

Jeg resumerer: på boligområdet ønsker vi gennemført en ordning, der ikke yderligere belaster den enkeltes udgift til bolig i 1974. Derved vil der blive tid for folketinget til at finde sammen om en bred, varig løsning af hele boligpolitikken.

På det økonomiske område foreslår regeringen en håndfast begrænsning af det offentlige forbrug og en effektiv indsats mod prisstigninger og omkostningsforøgelser, dels gennem prislov og udbyttebegrænsning, dels ved at erstatte tre dyrtidsportioner med et skattefrit løntilskud.

Jeg gentager fra den erklæring, som regeringen fremsatte den 19. december 1973, at regeringen ser det som en hovedopgave at sikre den størst mulige produktion og beskæftigelse.

Regeringen håber, at befolkningen vil slutte op om den midtsøgende politik, som her er lagt frem, og at folketingets behandling af forslagene vil være præget af det ansvar, som hviler på hvert eneste medlem herinde.

Regeringen har ikke forhåndstilsagn om støtte fra et flertal her i salen. Dette er en anden parlamentarisk situation, end vi er vant til.

Derfor lægger regeringen sine forslag frem til forhandling. Ingen skal være i tvivl om, hvilken politik venstre anser for at være den rigtige og nødvendige. Men regeringen erkender naturligvis den parlamentariske situation. Intet resultat kan nås uden forhandling. Den er regeringen rede til og indbyder til. Men det må for denne regering som for enhver regering være afgørende, at den politik, der bliver flertal for, har et sigte og en effektivitet, som regeringen kan tage ansvar for.“